

De onafhankelijke klachtencommissie als bedoeld in artikel 10 van de Wet Verplichte Geestelijke Gezondheidszorg regio Eindhoven

is inzake de klacht 2026-68971 van:

De heer XXXX, geboren op XXXX, ten tijde van de klacht verblijvend op de afdeling Volte 1C, onderdeel van De Woenselse Poort, tot het navolgende oordeel gekomen.

1. De procedure

De klachtencommissie heeft op 21 mei 2026 een beslissing genomen aangaande de oorspronkelijke klacht van klager om hem in zijn bewegingsvrijheid te beperken door middel van een zogenaamd 'individueel programma'. Deze klacht is door de klachtencommissie gegrond verklaard om de redenen die in die beslissing nader zijn omschreven.

Omdat klager in zijn oorspronkelijke klacht ook om een schadevergoeding had verzocht in geval van gegrondverklaring van de klacht heeft de klachtencommissie klager in de gelegenheid gesteld om dat verzoek nader te onderbouwen, waarna verweerder zich over die nadere onderbouwing nader mocht uitlaten.

Klager heeft zijn verzoek om schadevergoeding nader onderbouwd bij brief van 29 mei 2026 van zijn advocaat en verweerder heeft daarop vervolgens gereageerd bij brief van 3 juni 2026.

De uitspraak van de klachtencommissie op het schadevergoedingsverzoek is daarop bepaald op heden.

2. Inhoud en beoordeling van de klacht

De oorspronkelijke klacht richt zich op het beperken van de bewegingsvrijheid van klager in de vorm van het opleggen van een individueel programma met beperkingen.

De klacht is door de klachtencommissie gegrond verklaard omdat het individueel programma aan klager in strijd met de bepalingen in de wet en ondanks zijn duidelijke verzet tegen de opgelegde beperkingen niet op de juiste wijze is aangezegd. Omdat immers al direct aan verweerder duidelijk was dat klager het niet eens was met de opgelegde beperkingen had aan klager een schriftelijke aanzegging uitgereikt moeten worden zoals bedoeld in de artikelen 8:9 en 9:9 Wvvgz. Dat is niet gebeurd waardoor klager op een aanvankelijk onjuiste manier een klacht heeft ingediend (namelijk bij de klachtenfunctionaris in plaats van bij de klachtencommissie) waardoor de behandeling van zijn klacht onredelijk lang heeft geduurd. Hij is daarmee in zijn rechten geschaad.

Desondanks heeft de klachtencommissie ook overwogen dat verweerder op inhoudelijke gronden wel tot het opleggen van de betreffende beperking heeft kunnen overgaan omdat klager immers aanvankelijk zelf had aangegeven cannabis te hebben gebruikt, hetgeen in strijd met de huisregels is. Een beperking zoals opgelegd (een individueel programma) is daarom op zich geïndiceerd. Sterker nog: de beperking is eigenlijk juist om die reden aan klager opgelegd.

De klachtencommissie heeft in haar beslissing d.d. 21 mei 2026 overwogen dat zij begrijpt dat klager met name bezwaren heeft tegen de melding aan de reclassering.

De klachtencommissie heeft daarbij tevens overwogen dat deze melding niet uitsluitend voortvloeide uit het opleggen van het individueel programma, maar eveneens verband hield met de door klager zelf afgelegde verklaring over middelengebruik. Ook zonder dat het IP zou zijn opgelegd zou verweerder immers het middelengebruik aan de reclassering hebben (moeten) door(ge)geven. Het door klager aldus ervaren nadeel c.q. de schade die klager daardoor heeft geleden of heeft ondervonden kunnen dus geen rol spelen bij de beoordeling van het schadevergoedingsverzoek.

Tenslotte heeft klager ter zitting aangegeven dat hij door het opgelegde IP ook weinig last of hinder heeft ondervonden van de beperking, de beperkingen hielden immers uitsluitend in dat hij geen gebruik mocht maken van de binnentuin.

Het voorgaande komt erop neer dat sprake is geweest van verplichte zorg in de vorm van een beperking van de bewegingsvrijheid voor de duur dat deze beperking heeft gegolden. Het is de klachtencommissie niet bekend uit het dossier hoe lang klager geen gebruik heeft kunnen maken van zijn vrijheid om de binnentuin in te mogen, maar de klachtencommissie gaat er van uit dat dat ongeveer een week (7 dagen) is geweest. In dat geval geldt volgens de oriëntatiepunten van de LOVF een schadevergoeding van € 5,- tot € 20,- per dag, afhankelijk van de vraag hoe ingrijpend de opgelegde vorm van verplichte zorg is geweest.

De klachtencommissie is van oordeel dat de beperking niet ingrijpend is geweest, nu klager dat ook zelf heeft aangegeven. Zij kent om die reden aan klager een schadevergoeding toe van 7 x € 5,- ofwel € 35,- voor de duur dat klager geen gebruik heeft kunnen maken van zijn vrijheid om de binnentuin te kunnen bezoeken.

De overwegingen van de advocaat van klager, namelijk dat aansluiting gericht zou moeten worden gezocht bij de richtlijnen die van toepassing zijn volgens de RSJ binnen penitentiaire instellingen volgt de klachtencommissie niet omdat voor een Wvggz-instelling immers andere richtlijnen gelden, te weten de oriëntatiepunten waarnaar hiervoor is verwezen.

Ook het standpunt van de instelling, namelijk dat de schadevergoeding louter gebaseerd zou dienen te worden op het niet in acht nemen van een formaliteit (het niet uitreiken van een aanzeggingsformulier) volgt de klachtencommissie niet. Klager heeft immers daardoor niet direct op de juiste wijze een klacht kunnen indienen. De gevolgen daarvan zijn dan ook verstrekkender geweest omdat klager vervolgens gedurende zekere tijd geen gebruik heeft kunnen maken van zijn vrijheid de binnentuin te mogen bezoeken terwijl de klacht gegrond was en er dus sprake was van verplichte zorg zonder dat die op correcte wijze was aangezegd. Daar dient dan een consequentie aan te worden verbonden die recht doet aan de gegrondheid van die klacht en niet alleen omdat een formaliteit niet in acht is genomen.

3. Beslissing

De klachtencommissie kent aan klager een schadevergoeding toe van € 35,- ten laste van de instelling.

Deze beslissing werd genomen te Eindhoven op 9 juni 2026 door de klachtencommissie, bestaande uit de heer XXXX, voorzitter, en de leden de heer XXXX, psychiater en de heer XXXX, in tegenwoordigheid van mevrouw XXXX, secretaris.

Tegen de beslissing van de klachtencommissie, op grond van de Wvggz, staat binnen 6 weken beroep open bij de rechtbank Oost-Brabant, Leeghwaterlaan 8 te 's-Hertogenbosch:

Artikel 10:7 Wvggz luidt:

- 1. Nadat de klachtencommissie een beslissing heeft genomen of indien de klachtencommissie niet tijdig een beslissing heeft genomen, kan betrokkene, de vertegenwoordiger, de zorgaanbieder of een nabestaande van betrokkene een schriftelijk en gemotiveerd verzoekschrift indienen bij de rechter ter verkrijging van een beslissing over de klacht.*
- 2. De termijn voor het indienen van een verzoekschrift bedraagt zes weken na de dag waarop de beslissing van de klachtencommissie aan de verzoeker is meegedeeld, dan wel zes weken na de dag waarop de klachtencommissie uiterlijk een beslissing had moeten nemen.*